

Lenka Procházková

**Slepice
v klubu**

Lenka Procházková
Slepice v klubu

Eroika

© Lenka Procházková, 2007

© Eroika, 2007

ISBN 978-80-86337-65-4

Lenka Procházková

Slepice v klubu

Přijed' ochutnat

„Chci muziku!“ křikla dívka.

„Jakou?“

„Nějaký negry.“

„Až vypiješ tenhle hrnek.“

„Kdybys věděla, jak je to hnusný, hnusný, hnusný. Příště se vykašli na ten hřebíček a podobný sajrajty.“

„Dobře. No dobře. Ale vypij to! Než to bude studený.“

Po kachličkách stékaly horké slzy.

„Otevř aspoň okno.“

„Ne.“

„Chcípnu tady. Udusím se.“

„Nefňukej, víš, co jsi mi slíbila.“

Mátožně zvedla paže, zapřela se červenými lokty o chladivé okraje vany. Z pokoje se vyvalil džez. Líně tekl do koupelny, chvíli ji prosvětлил iluzí bezstarostnosti.

„Kolikátej to je?“

„Druhej litr.“

„Teprv? Panebože. Myslela jsem, že už třetí...“

„Chceš chleba se slaninou? To by pomohlo, neopila by ses tak brzo.“

„Já chci leda umřít.“

Sestra zkusmo ponořila dlaň do vody, nesouhlasně nakrčila čelo. Dívce se zdálo, že je to ironické nakrčení, ale nebyla si tím jistá, pára zamlžovala místnůstku jako kouřová clona.

„Prosím tě, máš to skoro ledový.“

„Nešahej na ten kohoutek!“

„Uhni, nebo ti opařím nohy!“

Přitáhla rudá kolena k břichu, zavřela oči. Patří mi to. Místo abych dělala haura, měla jsem mu říct, že nic neberu.

„Měla jsi mu říct, že nic nebereš. Z hračky bejvají plačky.“

„Musíš to furt okecávat? Baví tě to, jo?“

„Ty z toho děláš tyátr, já ne.“

„Přines další hrnek... a teda tu slaninu.“

Třeba by to bylo hezký dítě. A chytrý. Možná dělám strašnou chybu. Jenže on nemá děti rád, zatím. Mohla bych dostat infarkt? Dneska prej dostávají infarkt i úplně mladý lidi.

Blues pomalu přešlapoval bytem, na židli kouřil čerstvý půllitr svařeného vína. Připadalo jí, že voní krchovem.

„Buď tady. Nechoď pryč. Mluv se mnou.“

„Musím do kuchyně. Převařilo by se to.“

„Je to zločin? Myslíš, že...“

„Nech toho. Hned přídu, hlavně nevylejzej. Hned jsem tady.“

Každý člověk v sobě nese dědictví. Někdo se s ním pipal, vychoval ho, přelil do něho kus sebe, kus svejch rodičů, a předpokládá se, že to zase předá dál. Že neporuší tu řadu. No, já ji teda poruším.

„Nakrájela jsem ti to. A opaprikovala. Snad nebrečíš?“

„Nemohla bys mi... dát studenej hadr na čelo?“

„Bolí tě hlava?“

„Telefon! Vem to! Dělej!“

„Lež, sakra! Jestli je to ten idiot, tak mu řeknu...“

„Ne! Opovaž se! Zabiju tě, jestli...“

Hudba zmlkla. Nervózně sáhla po kostičce chleba, slanina spadla do vody, zlomyslně unikala před jejími vlhkými prsty. Víno už nemělo žádnou civilizovanou chuť. Dveře vrzly, odložila hrnek se zbytkem rozžahňané usedliny.

„Byl to on?“

„Nebyl. Nějakej omyl. Pro soudruha Kábrta. Jíš ten chleba, Kábrte?“

„Hele, kdyby se to nepovedlo..., myslíš, že to dítě bude blbý? Po tomhle utrejchu?“

„Neboj, to se povede. Nejsme žádný břídilové.“

„Ale kdyby ne..., já na kudlu nejdu!“

„Jestli mi někdy zahneš, tak si na něho počkám, zapíchnu ho a sním. Rozřezal bych ho na kousky a snědl.“

„Já ti nezahnu. Po tobě už nebude nikdo.“

Další kostička slaniny sklouzla do vody. Plavala na povrchu, za ní se klikatila červená čárka rozpuštěné papriky.

„Máš to vlažný jak v Podolí. Skrč nohy!“

Horký proud jí olízl tělo.

„Kolik je?“

„Spěcháš někam?“

„Jen se... informuju.“

„Osm.“

„To už se tady pařím dvě hodiny?“

„Tvoje vina, že se s tím tak babráš. Teprv jsme u třetího litru.“

„Tři a konec. Jo?“

„Řekly jsme čtyři. Nesmlouvej.“

„Vždycky jsem chtěl mít holku, před kterou bych mohl i brečet. Hledal jsem tě sedm let.“

„Miláčku.“

Chňapla po okrajích vany, sedla si.

„Co je? Budeš zvracet?“

„Nevím. Je mi... nějak divně. Otevř okno.“

„To nejde. Ty výpary by byly cejtit až na ulici. Sama už jsem skoro namazaná, jen z toho smradu. Dám ti studenou žínku. Polož si ji na prsa. Ono je to fakt dost horký.“

„Říkala jsi Podolí, jo? Nechceš si sem taky vlízt?“

„Mám ti pustit zase hudbu? Chceš hudbu?“

„Jo. Nějakej funus.“

„Proč to zbytečně dramatizuješ? Představ si, kolik ženských na světě v tuhle samou chvíli taky leží ve vaně a taky polyká svařený víno. Ber to sportovně, sakra. To se přece běžně stává.“

„I v těch nejlepších rodinách, že. Byl to on? V tom telefonu?“

„Jo.“

„Co chtěl? Cos mu řekla? Tys mu to řekla?!“

„Nevylejzej! A vypij to konečně.“

„Řeklas mu to?“

„Nic jsem mu neřekla.“

„O čem jste mluvili?“

„O ničem. Jen tak. Řekla jsem, že seš v kině.“

„No, tohle je bezvadnej biják.“

Z bojleru už tekla jen vlažná, sestra naplnila prádelní hrnec, odnesla ho na sporák.

„Co když pak... nebudu moct mít děti?“

„Blbost. Tohle je přirozenej způsob. Prostě se to samo uvolní.“

„Myslíš?“

„Vím. Nedělej si starosti. Nepřemejšlej o tom.“

„A o čem mám asi tak přemejšlet? Paní Nollová říkala, že co je jednou přišitý, to už nikdo neodpáře.“

„Na paní Nollovou se vykašli, paní Nollová je žena-kůň. Koukni se na sebe, ty máš přece úplně jinou figuru, tobě to musí zabrat.“

„A když ne? Pak vyvaříš pletací jehlici?“

„Přestaň magořit!“

„Je to na nás, na naší generaci, víš? My to ještě můžem zachránit. Bez zbytečnejch mikrofónovejch plků. Třeba nikdo nezmůže nic moc, ale každej by měl zkusit aspoň tolik, co může. Aspoň zkusit. Chápeš?“

„Miláčku.“

„Bacha, nesu vodu!“

„Počkej, prosím tě, já... já jsem si to rozmyslela.“

„Co?“

„Nechám si to.“

„A budeš svobodná matka s platem třináct set?“

„On není žádná svině, určitě mi... bude pomáhat.“

„Naivko! Dobře, koleduješ si o to, tak ti to řeknu. Víš, proč volal? Víš, proč tedka volal?“

„Říkala jsi...“

„Tvůj milejdrahej se s tebou chtěl rozžehnat, za chvíli jede.“

„Jede? Kam jede?“

„Totiž letí. Do Německa. Ne do NDR, do toho druhého Německa.“

„Na jak... dlouho?“

„Na furt. Na furt! Nechtěla jsem ti to... aspoň ne teď, ale... donutilas mě k tomu.“

„Jsou to všechno srabi. Já bych nikdy nezdrhnul, nikdy. To, co chci dělat, musím dělat tady. Rozumíš mi?“

„Miláčku.“

„Jestli začneš brečet, tak budeš blít. A všechna ta práce bude v hajzlu.“

„Nezačnu. Nalej sem tu vodu. Pomalu!“

Hladina jí stoupla ke klíčním kostem.

„V kolik mu to letí?“

„V devět. Po devátý. Popřála jsem mu... šťastnou cestu.“

„Třeba ještě stihne znovu zavolat.“

„Vypnula jsem telefon.“

„Co?! Okamžitě ho zapni!“

„K ničemu by to nebylo. Přece se před ním nebudeš ponižovat a přemlouvat ho. Buď ráda, že to neví.“

„Umíš bejt takhle tvrdá i k sobě?“

„Jednou mi poděkuješ.“

„Slib mi aspoň, že mi pak pomůžeš... na balkón. Do devíti to stihnem. Chtěla bych vidět... světýlko toho letadla. Jo?“

„Nachladila by ses.“

„A umřela?“

„Radši moc nemluv. A jez ten chleba.“

„Tohle už je poslední várka?“

„Skoro. Ještě jeden malej hrnek. Seš dobrá, fakt. Už jenom jeden.“

„Ty seš můj polštářek. Voňavej a heboučkej polštářek.“

„A ty seš moje peřina. Přikrej mě, peřino.“

„Tak tenhle a končíme.“

„Kolik je?“

„Teprv půl. Půl pryč.“

Takže jí bylo jasné, že je skoro devět. Chvatně přirazila kameninový okraj k puse, polykala. Teplý červený čúrek jí tekl po bradě, v kapkách crbolil na prsa. Zachytila sestřin starostlivý pohled, usmála se na ni očima. Nikdo jinej by se mnou tuhle hnusnou kalvárii nepodnikal.

„Děkuju,“ hlesla, když popadla dech.

„Dej si chvíli pohov, nevstávej ještě. Zamotá se ti hlava.“

Ale letadlo už určitě rolovalo na start. V několika fázích si stoupla. Umžourané zrcadlo odrazilo růžovou skvrnu jejího těla, pak se zapotácela. Svalila se zpět do vany, narazila zády na kohoutky. Sestra vykřikla.

Pršelo na ni. Nebyl to příjemný vlažný deštík, ale mohutné ledové cákance. Jako by stála přímo pod okapem. Jenže nestála, ležela. Na něčem tvrdém a studeném. Namáhavě rozlepila oči. Liják přestal.

Bílá šmouha jí rychle utírala prochládlé tělo, viděla ji z podhledu, ležela na zemi vedle vany. Nechala se zabalit do županu. Nechala by se zabalit i do rubáše, klidně.

Ale pak si nejasně uvědomila, že musí něco udělat. Přemýšlela co. Potom ji kyselý pach vína vrátil do reality. Překulila se na břicho, zkusila si kleknout. A promluvit.

„Kolik je?“

„Jak je ti? Bolí tě něco?“
„Kolik je?“
„Co záda? Praštila ses moc?“
„Kolik je?“
„Neblbni.“
„Kolik je hodin?!“ zařvala.
„Devět. Akorát devět.“

Takhle věděla, že nejmíň čtvrt na deset. Ale i mezinárodní letadla mívají někdy zpoždění. Kvůli zavazadlům. Máme prý notorický nedostatek personálu a vozejčků. Jeden bych teď potřebovala, takovej ten invalidní.

Nemohla vstát, neměla vůbec nohy, ale mohla lézt.

Pomalou, s vypětím všech sil, se plazila do předsíně. Myslela pouze na to, že nesmí v žádném případě sklánět hlavu, aby nezvracela.

Na balkóně se opřela ramenem o zeď a postupně, se sestřinou pomocí, se narovnávala. Chtěla to přijmout vestoje.

Skoro se jí to podařilo. Chybělo jenom asi čtvrt metru, když se na nebi objevilo signální světýlko.

Červená hvězdička se žlutými chvosty chvilku vyčkávavě blikala v půlkruhu, jako by hledala Betlém. Pak nabrala směr, zamířila raději na západ.

Drhla nehty o rezavý plech zábradlí, hořký proud lítosti jí stoupal k hrdlu, sklonila hlavu, šhubavě zvracela do jarní zeleně zahrady.

Druhý den už bylo všechno v pořádku, na kudlu jít nemusela a za týden vyndala ze schránky vroubkovanou pohlednici s gotickou katedrálou a stručným vzkazem: „Pivo je tady docela dobrý. Přijed' ochutnat. Miluju Tě.“

Kůň

Otevřela oči na obraz. Nebyl to závodní kůň, ale noční krajina. Les, jezero, trosky hradu, působilo to holandsky. Aspoň na ni to tak působilo, přiznávala si, že se v obrazech moc nevyzná, ale ráda se na ně dívala. Nejraději se dívala na jezdeckého koně se startovním číslem deset. Ráno na něj svítilo slunce a jednou, když seděla na gauči a bavila se s návštěvou, si všimla, že se část toho obrazu odráží v zrcadle na toaletním stolku. Kůň nebyl vidět, do elipsy se vešlo jenom modré nebe nad ním a zelené stromy za ním. Hrozně ji to tenkrát rozrušilo, upozornila na to návštěvu, ta to však brala jen čistě esteticky, nepochopila, že v tom důvěrně známém pokoji najednou vzniklo bez zásahu člověka něco nového. Ačkoliv, možná na to měla vliv ona sama, možná nikdy neseděla přesně na tom místě a neměla hlavu a oči v tom úhlu, aby to mohla vidět, nebo při ranním česání nahnula zrcadlo jiným směrem. Výsek ve skle byl neznámý, asi proto, že se pokaždé při pohledu na obraz nejvíc soustředila jen na toho koně, a tak jí detail v zrcadle připadal nový a cizí. Stejně cizí jako tahle noční krajina, les, jezero, trosky hradu.

Mladík, který spal vedle ní, nebyl cizí. Tři roky se na něj dívala se stejným potěšením jako na obraz závodního koně. Teprve včera pronikla k detailům. Teď pozorovala jeho husté tmavohnědé vlasy a byla ráda, že už ví, jak vypadá jeho pokoj a noční krajina, na kterou ráno otvírá oči.

Někdo naprázdno zmáčkl kliku dveří, polekaně se zabalila do peřiny. Věděla, že tyhle dveře jsou zamknuté, ale do pokoje vedly další dvoje, které zamknuté nebyly, což zjistila v noci, kdy jedněmi vešla a druhými vyšla mladíkova matka. Měla na sobě bílou přízračně dlouhou a rozevlátou košili, cestou přes obrovský pokoj nepromluvila, dívala se nehybně před sebe, ale z její chůze bylo patrné, že ví. Musela tím pokojem projít, jinudy by se k plačícímu vnoučkovi nedostala. Naštěstí zpátky už se nevrátila, zůstala až do rána za těmi druhými nezamknutými dveřmi.

Měla bych ho probudit, pomyslela si. Probudit a požádat, aby mě nějak nenápadně dostal z toho bytu, kde už jsou všichni vzhůru. Hleděla na jeho pevně semknutá víčka, na paže legračně zkřížené přes prsa, působil jako socha mladého faraóna, prsty měl sevřené v pěsti a široké hezké rty trochu pootevřené. Sklonila se k nim, políbila je a okamžitě položila hlavu zpět na polštář, jedny z nezamknutých dveří vrzly. Zavřela oči, slyšela, jak do pokoje někdo vešel.

Kroky zaváhaly, pak se rozběhly k posteli, poznala, že je to dítě. Zřejmě ten vnuk. Věděla, že jsou mu tři roky a že mu říkají Sluníčko. Předstírala spánek, doufala, že chlapce omrzí pohled na dvě nehybná těla, že odejde a zavře ty pitomé průchozí dveře.

Cítila na tváři dětský dech, potom ji kluk uhodil do ramene. Krůčky obcupitaly postel a další rána dopadla na mladíkovo tělo. Ten něco zamumlal a pod peřinou se jí dotkl nohou.

„Pavlíček spí. Tetička taky spí,“ řeklo dítě a vlezlo na postel.

Otevřela oči.

„Tetička už nespí!“ zaradovalo se.

„Ahoj, Sluníčko,“ řekla.

„Ty mě znáš?“ zeptalo se a půjčilo jí gumové kladívko.

„Slyšela jsem tě. Jak jsi v noci plakal.“

„No. Já v noci pláču a pak musí přijít babička.“

„A proč pláčeš? Bojíš se?“

„No. Ty se taky bojíš,“ řeklo a vzalo si zpátky kladívko.

„Já ne. Já už jsem velká.“

„Tak proč pláčeš, když se nebojíš?“ lehce udeřilo Pavla kladívkem přes čelo.

„Nepláču.“

„Ale plakala jsi. A babička mi řekla, že je u tebe Pavlíček a že se ti nic nestane,“ tentokrát dopadlo kladívko Pavlovi na prsa. Vzdychl, rozvinul pěsti, popadl dítě za ramena.

„Ty tchoři jeden, kdo tě sem pustil?“

„Už je ráno. Nikdo už nespí.“ Sluníčko popadlo cíp peřiny, strhlo ji z Pavlových ramen.

„Nech toho, paviáne!“

„Spíš nahatej. Zase se nachladíš a budeš mít angínu a...“ zmlklo, přemítavě se zahledělo na její zakrytou siluetu. „Ty spíš taky nahatá?“

Pavel vyletěl z postele, chytil synovce pod paži a vynesl ho před dveře. Hodil za ním kladívko, zavřel a pod kliku zaklínil opěradlo židle.

„Ještě jsou tu jedny,“ řekla, protože viděla, že se s ní bude chtít milovat.

Vzal druhou židli, zaklínil druhou kliku.

„Poslouchal jsi, co mi říkal?“ zašeptala, když se vrátil do postele.

„Co říkal?“ začal ji hladit.

„Že mě v noci slyšel plakat...“

„Hm. Tenhle byt je děsnej. Proč zavíráš oči?“

„Nevím.“

„Nezavírej oči. Nebo ti dám pod víčka sirky.“

Dívala se přes jeho rameno na obraz. Škála barev jí byla povědomá. Ale nevěděla proč a nebavilo ji teď o tom přemýšlet.

„Netušil jsem, že to s tebou bude tak hezký. Musím to říct klukům.“

„Ty blázne.“

„Jak to, že jsem to dřív... nevěděl?“ šeptal.

Měl sytě modré, kulaté oči, které se nestyděly být něžné.

Ztratili jsme tři roky, pomyslela si. Ale to není důležité.

Chtěla bych s tebou mít syna, řekla mu v duchu. Byl by veselý a hezký jako ty. Synové ale prý bývají spíš po matce. A tak by třeba moc veselý nebyl. Ale měl by taky kulaté modré oči a kulatou nezranitelnou duši, která se netrápí nad hloupostmi, protože ví, že život je krátký.

Nit myšlenek se zauzlila, přetrhala a za zamknutými dveřmi bouchalo Sluníčko gumovým kladívkem do futra a křičelo: „Tetička už zase pláče!“

Pak jí kapesníkem otřel břicho, byl příliš mladý a dychtivý, než aby chtěl mít syna, a když se uklidnila, zeptal se, jestli má taky hlad.

„Ne. Rychle vypadnu, aby mě neviděla tvoje matka. Zařídíš to?“

Zasmál se. „Nezařídím. Žádněj zbabělej útěk požárním žebříkem. Představím vás, jo?“

„To je nesmysl.“

Znovu se zasmál, probuzeně vyskočil z postele.

Zvedl z podlahy její prádlo, odhodil peřinu a začal ji sám oblékat. Nechala ho, líbilo se jí, že mu hravá něžná nálada vydržela dál, neznala to.

Pak odemkl, odstrčil vykulené Sluníčko a vlekl ji do kuchyně. Matka stála nad sporákem, měla vysoké jehlové podpatky, prošedivělý drdol a teplou dlaň.

„Dáte si kakao, nebo čaj?“ zeptala se vlídně, když vyslechla její jméno.

„Kakao,“ rozhodl za ni.

Seděli u kulatého jídelního stolu, polykal čtvrtou buchtu, Sluníčko si na koberci stavělo věž z kostek a z kuchyně se ozývalo příčinlivé tupání vysokých podpatků. Něco zábavného vyprávěl a ji napadlo, že život s ním by byl nepřetržitý karneval. Není přece pravda, že lidé musí mít podobnou povahu, aby se k sobě hodili. Atmosféra v jídelně byla tak prozářená a čirá jako jarní jitro, kterým se spěchá na vlak, na výlet. Až to bolelo.

„Tetička zase pláče?“ zeptalo se Sluníčko.

Na chvíli zvažněl, pohládl jí ruku. „Můžu tě doprovodit na tramvaj?“

Donutila se sníst aspoň jednu buchtu. K tramvaji je to odtud nejmíň deset minut, pomyslela si s nadějí. Třeba se mi podaří během té cesty mu říct, že ho miluju. Připadalo jí nevkusné sdělovat takové věci v posteli. Měla pocit, že se to nehodí. Zvláště napoprve by to znělo jako fráze.

Nepodařilo se jí to, povídal něco o horách, o lyžování, tramvaj přijela dřív, než se v pauze stačila nadechnout. Políbil ji na ústa.

„Zavolám ti,“ řekl.

Kývla, nastoupila, zamávali si.

Dívala se na pomalou zimní řeku, vzpomínala na ten holandsky působící obraz, říkala si, že je šťastná.

V následujícím týdnu vycházela z bytu, jen když to bylo nezbytně nutné. Naštěstí vrcholilo zkouškové období, rodiče ji ohleduplně nechávali v klidu v jejím pokoji s jezdeckým koněm, rozházenými skripty a bílým telefonem. Pokaždé, když zazvonil, začala zhluboka pravidelně dýchat, aby jí hlas nezněl uskrípnutě, pak chvíli držela dlaň na sluchátku, po třetím cinknutí ho pomalu zvedla, přimáčkla k uchu a zaměstnaně vyhrkla: „Haló?“

Během dalších vět polykala zklamání, soustředila se na pečlivou artikulaci, snažila se nedat najevo, že čekala jiné jméno.

Dlouho do noci nemohla usnout, byla unavená, nešťastná a rozcitlivělá a ráno, když otevřela oči na závodního koně, nemluvila s ním. Ale obrazy nemají duši, ani kulatou, ani hranatou, kuň se tvářil stejně rozdychtěně jako dřív a desítka na jeho hřbetě se nabubřele leskla. Napadlo ji nevděčně, že ten její obraz není tak dobrý, jak si celá léta myslela, byl moc jásavý a vůbec nepůsobil holandsky.

Za čtrnáct dní zhubla o tři kila, vůně jídla jí zvedala žaludek a telefon nenáviděla tak hrozně, že měla chuť vytrhnout ho ze zdi, vyhodit z okna. Skoro s uspokojením si představovala ten nesmyslný akt pomsty, viděla se, jak rve tu bílou zakroucenou šňůru, až ji vyrve, pak otevře okno a švihem hodí bakelitový vynález starého sadisty na betonový plácek před domem. Slyšela destruktivní řachot té roztrásknuté technické blbiny a představovala si, že potom sbalí kufr a odejde umřít na Moravu, do